

TORONYIRÁNY

XVII. 3.

2023. január 15.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESÍTŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 2. vasárnap

Január 18. Árpád-házi Szent Margit szűz

A mai ember gondolkodásmódja általában énközpontú, szubjektív beállítottságú. A külső világban, az eseményekben nem annyira a tárgyi valóság és igazság érdekli, hanem az, hogy neki mi köze van hozzájuk vagy azoknak őhöz, mit jelentenek számára, milyen személyes kapcsolata van a dolgokkal, s mi azoknak a mondanivalója életére vonatkozóan.

Krisztus az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit. A gyarlóságból, gyengeségből vagy rosszakaratból elkövetett bűn az emberi létezés legérzékenyebb, legfájóbb pontja. Krisztus azért jött, hogy a bűntől megszabadítson. Erre nincs más lehetőségünk, csak általa lehetséges. Ezt bizonyítja az emberiség sok évezredes sok-sok kísérlete, próbálkozása.

A liturgia mindennap újra és újra rámutat Krisztusra, aki bűneinket elveszi. A miséző pap áldozás előtt Keresztelő Szent János szavait idézi: „Íme, az Isten Báránya...” Ez az egyház válasza a mai embernek arra a kérdésre: Ki ő számunkra? Mi közünk hozzá?

A benne hívó ember egész magatartása, egész élete pedig személyes tanúságtétel lehet ennek a válasznak igazságáról.

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

- Iz 49,3-5-6** Izajás próféta a Megváltónak az egyetemes emberiség felé gyakorolt hatásáról, küldetéséről jövődől.
- 1Kor 1,1-3** Pál apostol a korintusiakhoz írt levele elején Istennek, az Atyának és az Úr Jézus Krisztusnak kegyelmét és békéjét kívánva köszönti a címzetteket.
- Jn 1,29-34** Keresztelő János a köréje gyűlt tömeg előtt tanúskodik arról, hogy Jézus a várt Megváltó, Isten küldötte.

Keresztelő János tanúsága

A negyedik evangélista nem beszél el Jézus keresztelését. De mivel János a jeruzsálemi küldötteknek azt mondja, hogy ismeri őt, azért nyilvánvaló, hogy a keresztelés már előbb megtörtént, mint ez a beszélgetés. A mostani részlet azt ismerteti, hogy János hogyan tanúskodott Jézusról az ott jelenlevő zsidók előtt. Ezeket az eseményeket fontosnak tartja, azért nemcsak a helyet jelöli meg, hanem a napokat is számlálja, s ez a számolás tart a kánai menyegzőig, és egy hetet tesz ki. Az előbbi eseményhez viszonyítva ez másnap történt. Arra azonban nem tér ki, hogy kik a hallgatók: nagyobb tömeg vagy csak kisebb csoport? Tanúskodás ez: Nézzétek, az Isten Báránya. Ő veszi el a világ bűneit. Az Isten Báránya olyan sajátos megjelölés, mint a Logos, az Ige.

A kereszténység Jézus kereszthalálát úgy értelmezte, mint engesztelő áldozatot, s a negyedik evangéliumban a kereszthalál egybeesik a húsvéti bárány feláldozásával (19,36). A Jelenések könyve is úgy emlegeti Jézust, mint a Bárányt, akit megöltek és mégis él (5,6.9.12; 7,19).

A 30. vers tartalma János szájában éppen olyan meglepő és új, mint az Isten Báránya név: „Róla mondtam, hogy aki nyomomba lép, nagyobb nálam, mert előbb volt, mint én.” Ez világos kifejezése az örök előre-létezésnek, a praexistentia-nak, s itt most Jánostól ugyanazt halljuk, mint amit a 15. versben, a Logos-himnuszban. Az ismétlés a fontosság hangsúlyozása. Az Ószövetségben nincs igazi támaszpont ehhez az előrelétezéshez. De a Kr. előtti század zsidó apokrif könyvei (Hének könyve, Ezdrás 4. könyve) beszélnek arról, hogy a Messiás égi rejtettségéből jön elő, és úgy nyilatkoztatja ki magát. Sőt a rabbik írásaiból az tűnik ki, hogy egyes dolgoknak az Istenben való létezését feltételezték már a világ teremtése előtt, mint pl. a törvény, a bűnbánat, az édenkert, a gehenna, a dicsőség trónja, a szentély, a Messiás neve. Érdekes, hogy náluk a bűnbánat a felsorolásban rögtön a törvény után következett. Talán abból a megfontolásból, hogy ha Isten törvényt adott, akkor számolnia kellett az ember bűnével és bánatával. A háttérben az a meggyőződés állt, hogy minden létező dolog visszamegy Isten elgondolására, mégha ezt nem is fejezték ki tisztult filozófiai fogalmakkal. A Messiás nevééről külön úgy nyilatkoznak, hogy az Isten előtt, az oltáron levő drágakőbe van bevésvé.

A platóni filozófia is beszélt az emberi lélek előlétezéséről az ideák világában. De ez a gondolat nem lehetett alapja a Logos örök előrelétezésébe vetett hitnek. Itt ugyanis az örök isteni személy létezik az Atyánál, s ő lesz emberré, nem pedig az embernek valamelyik része. Az előrelétezés állandóan visszatérő tétele az evangéliumnak (6,62; 8,58; 17,5.24). Ide tartoznak azok a kijelentések is, amelyek jelzik, hogy a Fiút az Atya küldte, hogy ő a világba jött, visszatér az Atyához stb. Az evangélista egészen konkrétan beszél az előrelétezésről: szembeállít egymással két történeti embert: Jánost és Jézust, s az utóbbinak a felsőbbrendűségét azzal igazolja, hogy előbb volt, illetve, hogy személy szerint öröktől fogva létezett. Ez egyébként az apostoli egyház hitvallása, amelyben benne van Jézus istenségének megvallása is.

A következő versekben János kifejti, hogy Jézus kilétét kinyilatkoztatásból tudja. Azelőtt nem ismerte, de küldetése arra szól, hogy megismertesse őt a néppel. Ezért Isten adott neki jelet, hogy felismerje. A jel az volt, hogy látta a Lelket, amint galamb alakjában leszállt rá, és rajta is maradt. Előzetesen pedig már isteni sugallat világosította fel, hogy a jelnek mi lesz az értelme (33. vers). Itt az Atya szavára nem történik utalás, mint a szinoptikusoknál. Különböző is az evangélista a Jordán mellett eseményekből csak annyit ragad ki, ami elég annak kimutatására, hogy János milyen alapon tanúskodott és miért fogadható el a tanúskodása. Az Ószövetség előre jelezte, hogy a Messiás a Lélek hordozója lesz, s mivel az apostoli egyház a maga életében is megtapasztalta a Lélek kiáradását, azért az evangélista Keresztelő János történetéből is a Lélek közbelépését emeli ki. Az igazi jel az, hogy a Lélek rajta marad a Messiáson. Ő tehát ebből a szempontból is több, mint a próféták, akik csak ideiglenesen tapasztalták meg hatását. Az összefüggés azt mutatja, hogy János kijelentése: „magam nem ismertem” nem annyira Jézus személyére, mint inkább tevékenységére és hatására vonatkozik. A szembeállítás ugyanis a vízzel való keresztelese és a Szentlélekkel való keresztelese vonatkozik. Kétségtelenül az a nagyobb, aki Lélekkel keresztele. Az evangélista korában az egyház már tisztázta a két keresztség közötti különbséget, de még mindig voltak úgynevezett János-tanítványok, és ez a szöveg inkább nekik szól. János csak arra kapott küldetést, hogy vízzel keresztelejen, de arról kellett tanúskodnia, aki Szentlélekkel keresztele. Ez pedig az egyház kezében erős érv volt a János-tanítványokkal szemben. Különböző a qumráni szövegekben is kifejeződik az a meggyőződés, hogy a Messiás az igazság lelkével fogja megtisztítani az embereket, s nézetüket Ezekielből (36,25) merítették. Az egyház természetesen János tanúskodását arra is felhasználta, hogy tökéletesebb értelmezést adjon a keresztségnek. Tudta, hogy Jézus „felülről jött és mindenek fölött van” (3,31), azért az ő keresztsége valóságos újjászületést adhat vízből és Szentlélekből.

János tanúságtétele ebben van összefoglalva: „Láttam és tanúskodtam róla, hogy ő az Isten választottja” (34. vers) Az evangélista tudja, hogy a hit természetfölötti és történeti jelekre épül. Isten úgy ad kinyilatkoztatást, hogy az ember meggyőződhet az igazságról, s ő maga is tanúja lehet az igazságnak. A szinoptikusok a Jordánban való keresztségnél Isten „szeretett Fiáról” beszélnek, ez az evangélium azonban itt „Isten választottját” említi. A szövegmagyarázók feltételezik, hogy ez volt az eredeti kifejezés a Keresztelő tanúskodásában, s a szinoptikusok Jézus élete alapján értelmezték úgy, mint „szeretett Fiú”-t. A különbség nem lényeges, hiszen az Ószövetségben is szó van arról, hogy a Messiás az Isten Fia (Zsolt 2,7), és szó van a „kiválasztottról” is, akiben Istennek kedve telik (Iz 42,1).

Az egész történetből az a meggyőződés is kicsendül, hogy a Jézus Krisztusról szóló tanúskodás mennyire feladata az egyháznak. Keresztelő Jánosnak ez volt a küldetése, és az egyház is ezt kapta küldetésül (ApCsel 1,8). A Krisztusba vetett hitet a tanúskodás közvetíti, a hit viszont az örök életet biztosítja (20,31).

Gál Ferenc

Csak ti vagytok nekik! (24.)

LELKI ERŐSSÉGRE NEVELNI

Az emberi test titkait, közte az immunrendszert, még mindig tanulmányozzák. Az ember szellemi életének is van egy immunrendszere, van egy képessége: a negatív benyomások elleni küzdelem. Ez nem egyszerű passzív védekezés, hanem képesség a károk helyrehozatalához.

Ezek a képességek minden személynél különbözőek, genetikai örökség, de mindig „nevelhető” helyzetben vannak. Életünk során fejlődhetnek, erősödhetnek és gyengülhetnek is, különösen az első esztendőik folyamán. A lelki erősség létezését nem úgy kell elképzelni, hogy van vagy nincs, hanem egy fejlődési folyamatnak, amelynek sok tényezője van.

Az első a megfelelő környezet. Ezt a család, az iskola, a barátok alakítják ki, mint egy biztos és jól védett kikötőt. A szociális feltételek és a barátságok mindig meghatározóak. Egy személy akkor elégedett, amikor elismerik, elviselik és udvariasan bánnak vele. A lelki erőre való nevelés legfőbb szereplői a szülők. A nevelés során segítik a gyermeket a külvilág megismerésében, megtanítják a következetes gondolkodásmódra, segítik a stresszhelyzetekben, erősítik őket fájdalomukban és félelmükben is. Segítik őket a helyes egyensúly megtalálásában a függőség és a függetlenség terén is.

A gyerekeknek legyen kellő mozgási lehetőségük a játékban, önálló gondolkodásuk, ami a kreativitást növeli. A mai gyerekek „szabásmintával és ragasztóval” születnek: másolnak, utánoznak és újragyártanak. Nem ösztönzik őket a kreativitásra és a tervezésre. Nem szembesülhetnek a változásokkal és nehézségekkel.

A szülők törekedjenek hasznos ismeretek átadására. Akik hasznos ismeretekre tesznek szert, azok mindig „a magasból” néznek előre. Tudják, hogy a valóságot nem lehet nézetünk szerint alakítani. A hasznosság ellenkezője a céltalanságnak. Aki állandóan azt hajtogatja: „Ha tudtam volna...”, és azt gondolja, hogy az egész világ összeesküdött ellene, akinek nem tetszik a jelen, nem segíti, hanem hátráltatja a haladást. Akinek van hasznos ismerete, azt nem lepi meg a változás, de ha bekövetkezik, feltalálja magát.

Segíteni kell a fiatalokat: határozottan keressék önmagukat. Ne legyen félmegoldás, törekedjenek a dolgok mélyére nézni és megérteni mindent. Ne féljenek a nehézségektől és ne hagyják el a pályát... Ne aggódjanak túlzottan önmagukért, mert ez csak labilissá, sebezhetővé teheti őket.

Lássanak célt maguk előtt, amiért érdemes harcolni vagy amiben bízni lehet. Igyekezzenek megtalálni az értelmét tetteiknek és igyekezetüknek. Ennek következtében az értékeket is jobban felismerik.

A magas szintű mentalitás első jele, miként állunk a hibáink előtt. Szem előtt kell tartani, hogy véleményünk vagy ítéletünk soha ne legyen végleges. Az okos szülők és a jó nevelők kihasználják a hibákat és tévedéseket is, de nem dramatizálják azokat. Amikor a nevelő csak a hibáit ostromozza a gyermeknek és nem mutat rá a javulás szükségességére és módjára, a hibákat a gyerek megaláztatásnak veszi.

Minden gyereknek kell adni egy kis területet, amiért ő a felelős. Ez lehet egészen az övé, de ne kényszerítsék rá.

A gyerek „erőssé fejlődik”, ha van biztonságérzete. Ennek folyamán megtanulja becsülni önmagát, bizik magában, képességeiben.

Van még két fontos dolog: az őrangyalok és a hit. Minden ember, minden időben optimistább, elégedettebb, önmagával békében él, ha tudja, hogy vannak mellette olyan emberek, akik a baj idején segítenek: családtagok, barátok, tanárok. Ezek a bizalmas személyek biztos alapot jelentenek, az ő jelenlétük, tanácsuk erőt ad. Velük nem érzik a magányt, a meg nem értettséget. A hit erős támaszt ad a gyökeres reményhez, Isten közelségének tudatához és az emberi közösség támaszához.

Optimizmusra nevelni

Sok fiatal életében olyan „légmentes és biztos zárást” tapasztalunk, mint egy páncélszekrénynél. Az optimizmus a jó kombináció. A kinyitáshoz azonban kell valaki, aki elárulja a „számokat”, mert nem születnek optimistának, hanem azokká válhatnak.

Az optimizmusra való neveléshez szükséges, hogy meglegyen az élet négy fontos dimenziója: fizikai, érzelmi, értelmi és lelki sík, melyeket állandóan erősíteniünk kell. A szülők ezt meg is tehetik néhány egyszerű figyelmességgel:

Adjunk a fiataloknak hű képet magukról. Ismerjük el gyermekeinket, mutassuk ki, hogy megbecsüljük őket. Ehhez a legjobb módszer, ha bevonjuk őket a családi ügyek intézésébe.

Legyen támpontjuk. Erre alkalmas, hogy a „nem”, különösen az első években rámutasson a földi és a lelki út helyességére. A „nem” legyen mindig komoly és átgondolt.

Neveljük rá a fiatalokat arra, hogy a problémák megoldódnak, csak akarni kell. Ne legyen az az érzésük, hogy csak hiú reményeket kergetnek.

Az optimisták tudják, hogy olyan világban élnek, amely távol van a mennyországtól, a szeretet gyenge lábán áll, a hiszékenyeket becsapják és a betegeket hagyják meghalni. Mégis az optimisták olyan stratégiát vezetnek be, hogy egyensúlyban tudjanak maradni. Igyekeznek, hogy ők maguk oldják meg a problémákat: tudják, hogy léteznek alternatívák és előre látják a problémát. A szülőknek pedig azt kell elmagyarázni, hogyha az egyik megoldás nem sikerült, van egy másik, amely majd sikeres lesz. Sok szülő csak azon fáradozik, hogy a gyerekeket óvatosságra intse mindenre és mindenkivel szemben. Ez nem bátorít semmire, inkább elbátortalanít.

Becsüljük meg és értékeljük, amijük van. Az optimista örül annak, amije van és nincs ideje bánkódni. Egy családban óriási gondok voltak, az édesanya egy értékes üzenetet hagyott mindenkinek: „Amikor sötét van, látjuk a csillagokat”. A gyerekek felnőttek, de soha nem felejtették el ezt a mondást.

Közösen elért célok. A bizonytalankodás, a lustaság, az erkölcsi restség unalmat és pesszimizmust idéz elő. Szent Pál a Filippiekhez írt levelében (4,8) így ír: „Egyébként, testvéreim, arra irányuljanak gondolataitok, ami igaz, tisztességes, igazságos, ami ártatlan, kedves, dicséretre méltó, ami erényes és magasztos”. Szent Pál is tudatában van annak, hogy hatalmunkban áll gondolataink és megfontolásaink fölött uralkodni: gondolataink tartalmát mi gazdagítjuk vagy változtatjuk éppúgy, ahogy a környezetünket is megváltoztathatjuk.

(Folyt. köv.)

Bruno Ferrero

Vasárnapi jegyzet

Szereteterő - párbeszéddel

A cselekvő együttlátás ma különösen sürget. *Prohászka Ottokár* aki 1927-ben távozott az örökkévalóságba, egyik tanulmányában erről már ekként ír: „A vallástalan kultúra, a laicizált életmód terjed, mint a mozgó mocsár, mint a prérík gyepeje, mint a métely; csak ha kezét fogunk mindnyájan, leszünk képesek neki ellenállni (...) ne ereszkedjünk ízetlen vallási vitákba, ne tágítsuk szét, s ne keserítsük el a köztük sötétlő szakadékot.” Valószínűleg Prohászka itt a „tágabb értelemben vett ökonomizmust, baráti kézfogást sürgeti. Látta a jövő Európáját. És mintha „előkészítette” volna maga is a II. vatikanumot, sugalmazott volna hazája és a világ egyházának.

Ismeretes Boldog XIII. János, Boldog II. János Pál és napjaink ökumenikus törekvése, amelyre az öreg kontinensnek nagy szüksége van; a szekularizáció útján már jócskán előrehaladt nemzeteknek. Főleg, hogy az európai alkotmány megfeledezett a kereszténység nevelő és fölnevelő erejéről a századok során. *Szabó Ferenc* jezsuita író, gondolkodó könyvének (*Prohászka Ottokár élete és műve*) a székesfehérvári püspök üzenetét összefoglaló fejezete kiemeli: „Prohászka lelke-szellem (...) tűz volt, mely gyújtott és világít ma is egy évszázad távlatából, ma is, amikor Magyarország... keresi... az erkölcsi megújulást.”

A fenti mondatok között egész fejezet lelhető, hiszen korunk meglehetősen zilált eszmei áramlatában az ezerszer keresett igazság – úgy tűnik, nádreretegbe veszett – a legegyszerűbben úgy lép elő, ha a gondolkodás tisztaságában, józanságában, a lelkiismeret centrális körében értelmezzük. Ehhez nem megfelelő a felszínes kézfogás, amelynek gesztus-tartalmát senki sem értheti úgy, hogy egy-egy találkozás, ünnepi alkalom elegendő, és máris a teljes megbékélés jegyében nyilatkozhatunk. A kézfogás elköteleződés egymás iránt, a folytonos összetartozás szimbóluma, nem külső látvány. A Bibliát lapozgató megtalálja a mélyebb jelképi tartalmát: a kéz gesztusai a belső emberről „tudósítanak”, az emberi érzelmekről. Az őszinteség, a meggyőződés nem hiányozhat.

A barátság életvitelre utal: kezét nyújtani a másinak – másoknak az egyetértés kifejezése. Hívóknak az Istennek történő odaadás, melyet egyféleképpen lehet elfogadni. Vallások egymásközi dialógusában, az értelmezés határainak kimérésében ez a legmagasabb viszonyítási pont.

Péter apostol első levelében figyelmeztet: „Alázkodjatok meg az Isten hatalmas keze alatt, hogy annak idején megdicsőítsen benneteket”. Nem véletlenül kap hangsúlyt az *alázatosság*, az előrevívő cselekvésből, alkotásból, nélkülözhetetlen szereteterő, amelyről Krisztus keresztje tanúskodik, az áldozat Fája. És az őszinte párbeszéd miért ne lehetne alkotás?

A hiteles ökumené a megismerést és a szeretetet nem választhatja szét. Azonban ennek a gyakorlati elérése lehetetlennek tűnik. A megismerés ugyanis lehet szeretet nélküli, de akkor a megismerés „a szellemnek az önmagára hajló pillantása, amely megtöri a lélek erejét”. (*Francois Varillon*) Mégsem kilátástalan a helyzet, és már az eddigi ökumenikus törekvések arról tanúskodnak, hogy nem hiányzik a szeretet-indukció.

A „lélek dolgai” háttérbe szorulnak, az együttlátás hiányai egyre inkább jelentkeznek. Túlságosan önző a világ. Bölcs következtetés, hogyha az egyéni értékek nem adódnak össze, „nem lesz belőlük előrevívő központi erő.

Elmondható: az ökumenikus elköteleződés napjainkban több a vallási párbeszéddel. Annak az életvitelnek „megvitatása” is, amely képes gyógyítani a szekularizált élet betegségét: az önzést, a szélsőséges individualizmust.

A „szerelem lendületének” egyszerűsége kizárja a megismerésből és a dialógusból az elfogultságot. Az igazi együttlátás: *lámzás*, amikor tapogatózva már alig jutunk előbbre.

† Tóth Sándor

hírek információk

Az idén a keresztény egyházak az Ökumenikus Imahetet az egységért január 15-22. között rendezik, mely alap gondolata: „Tanuljatok meg jól tenni: keressétek az igazságot...” (Iz 1,17). A magyarországi ünnepélyes megnyitót január 15-én, ma este 6 órakor tartják a magyarországi keresztény egyházak vezetőinek részvételével Budapesten, a Kálvin téri református templomban. Az Ökumenikus Imahét részletes szegedi programját az alábbiakban közöljük:

Január 15., vasárnap 18 óra: Kálvin téri református templom

Igét hirdet: Thorday Attila esperes plébános

Január 16., hétfő 18 óra: Székesegyház

Igét hirdet: Fekete Károly református püspök, Kondor Péter evangélikus püspök, Kiss-Rigó László püspök

Január 17., kedd 18 óra: Evangélikus templom (Tisza Lajos krt. 16.)

Igét hirdet: Szaplóczay Miklós görögkatolikus parókus

Január 18., szerda 18 óra: Szent József jezsuita templom (Dáni J. u. 3.)

Igét hirdet: Imrényi Tibor ortodox lelkipásztor

Január 19., csütörtök 18 óra: Baptista imaház (Hétvezér u. 5./b)

Igét hirdet: Kereskényiné Nemes Livia református lelkipásztor

Január 20., péntek 18 óra: Kalkuttai Teréz Anya templom (Újszeged, Fő fasor 101.)

Igét hirdet: Cserháti Sándor evangélikus lelkipásztor

Január 21., szombat 18 óra: Szent Gellért templom (Tátra tér 5.)

Igét hirdet: Balázs André baptista ifjúsági lelkipásztor

Január 22., vasárnap 18 óra: Honvéd téri református templom

Igét hirdet: Kondé Lajos plébános, püspöki helynök

A Szegedi Ökumenikus Lelkészkör tagjai kérik, hogy január 15. és 22. között minden pap, illetve lelkész a maga gyülekezetének tagjaival imádkozzék minden keresztény egységéért, Krisztus akarata szerint. Továbbá keressék annak módját, hogy a hívek aktív jelenlétével imanyolcadot tartsanak minden krisztushívő hit- és szeretetbeli egységéért fohászokva.

Megkezdődött az újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet templom tetőszerkezetének felújítása, ezért január és február hónapban a hétköznapi szentmisék a plébánia nagytermében lesznek, de a szombat 18 órai, valamint a vasárnap a 9.30 és 18.00 órai miséket továbbra is templomban tartják.

„Indulás után újra tervezés? – A roma társadalom helyzet- és jövőképe Magyarországon” címmel január 18-án, szerdán 17 órától rendezvényt szervez a Mathias Corvinus Collegium szegedi képzési központja. Az előadást Székely Levente, az MCC Szociológia Műhely vezetője; Antal István, az MCC Roma Tehetség Program vezetője, valamint Mészáros Ferenc, a Szegedi Keresztény Roma Szakkollégium igazgatója tartja a szervező intézmény Tisza Lajos krt. 85. szám alatt található épületében. A részvétel ingyenes, azonban regisztrációhoz kötött, melyre a feliratkozas.mcc.hu linken van lehetőség.

Keresztféléves hitéleti felvételit hirdet a Gál Ferenc Egyetem szegedi Teológiai Kara. Január 25-ig várják a jelentkezőket a katolikus teológus (osztatlan), hittanár-nevelőtanár (osztatlan és mesterszak) és katekéta-lelkipásztori munkatárs (alapszak) képzésekre. Közvetlen a jelentkezés, belső alkalmassági felvételi lesz, nem kell emelt szintű érettségi és nyelvvizsga, az MA-hoz bármilyen alapidiploma megfelel. Állami ösztöndíjas vagy alacsony díjas képzések, külföldi ösztöndíjak, keresztény közösség, személyes vezetés, nyelvtanulás, nyelvvizsga lehetőség várja a fiatalokat és diplomásokat Szegeden.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye Pasztorális Helynöksége tovább folytatja segítségnyújtását az egyházmegyében élő lelkipásztorok és tevékeny világiak számára, hogy összehangoltan egymást erősítve és kiegészítve tudják szolgálni az evangélium hirdetésének ügyét. Az „Élet a plébánián” című sorozatban online pasztorális találkozóra hívják az érdeklődőket január 26-án, csütörtökön 19 és 21 óra között. A találkozón előadást tart Fábry Kornél, az Országos Lelkipásztori Intézet igazgatója, aki az Egyházban megélt személyesség és személyes kommunikáció lehetőségeiről, elvárásairól beszél. Az előadás után kiscsoportos beszélgetésre hívják a résztvevőket. Bejelentkezési linket a pasztoralis.hu honlapon lehet igényelni.

Hajléktalan teajaratával segíti a rászorulókat a Szeged-Csanádi Egyházmegyei Karitás. Szerdánként a következő időpontokban és helyszíneken várják teával és zsíros kenyérral a hátrányos helyzetűeket Szegeden:

16:00 óra Sík Sándor Piarista Kollégium (Lechner tér 2./a)

16:30 óra Kálvária tér (Katona J. utcával szemben lévő pihenő parkban)

17:00 óra Árvízi emlékmű

Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepéig (február 2.) várja az érdeklődőket a Szegedi Dóm Látogatóközpont kiállítótermében található, *Karácsony felé* című időszaki kiállítás, melyen többek között Molnár János (festő- és grafikusművész), Petrás Mária (keramikus), Sonkodi Rita (festőművész) és Mecseki Hargita (szobrászművész) alkotásai láthatók. A festményeket, textil- és kerámia alkotásokat, valamint kispasztikákat az intézmény nyitva tartási idején, keddtől vasárnapig 9 és 17 óra között nézhetik meg az érdeklődők.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Csorny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, † Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.